

шатъ и заговори. Азъ чухъ и запомнихъ дума по дума, това що каза :

— Благодаря ви много. Благодаря на всички, защото виждамъ, колко много ме обичате. Но азъ не мога да остана учителъ тука. Азъ съмъ много доволенъ, че отидохъ на село и тамъ разбрахъ, колко много нашитъ селяни: и деца, и възрастни иматъ нужда отъ учители, отъ истински учители. Тамъ е голѣмъ мракъ. Страшна тъмнина е. И въ тая тъмнина да светна свѣтълъ слънчевъ лжчъ, това е най-голѣмата ми радостъ ! . . .

Всички мълчеха. Той говори още и почна да се сбогува. Мнозина плачеха. А учителъ Ненко го грабна и го цѣлуна. Спуснаха се и другитъ учители и тѣ го прегръщаха и цѣлуваха. . .

А после замина. Замина учителъ пакъ на село, макаръ че всички го молѣха да остане въ града . . . Такъвъ чуденъ човѣкъ бѣше моятъ Милко . . .

Малко време следъ това дойде при насъ единъ каруцаръ. Избра той петъ чина, най-здравитъ и почна да ни товари на каруцата си.

— Мееее! — извръка яренцето.

— Кжде ще ги карашъ? — запита нѣкой.

— На село, — отговори каруцарьтъ. Азъ трепнахъ. Гласътъ на каруцаря ми бѣ познатъ. Да познахъ го. Мой ученикъ. Позна ме и той. Драгни се казваше. Умно момче бѣше, весело, засмѣно. Пѣеше като славей, а се учеше, . . . учеше се като Милко! И можеше да стане